

1 de febrer, gran dia

Aquest dia 1 de febrer és la data d'eleccions a la presidència del Col·legi de Periodistes de Catalunya: a partir d'aquest dia, s'acaba la presidència de Carlos —o Carles, tant li fa— Sentís.

La revista *Periodistas*, de Madrid, li fa una entrevista de comiat. Allà es diu que sempre ha estat "un alma viajera".

No saben quina raó tenen. D'Acció Catalana, de la Lliga, funcionari de la Generalitat en començar la guerra, de l'oficina d'informació de Francesc Cambó quan va esclatar la guerra civil (*Periodistas* dixit), oficial de Regulars de l'exèrcit franquista en acabar: secretari del ministre franquista Sánchez Matas (?). "En aquesta època Sentís no va lluitar contra el Règim, però tampoc no s'hi va comprometre" (diu *Periodistas*, que poc abans escriu que al principi del franquisme "va ajudar amics i periodistes ostantges del règim"). Poc després es fa monàrquic, concretament a Lisboa, i publica (diu *Periodistas*) un escrit en defensa de la monarquia a *Paris Match*.

Cosa que no li impedí, de cap manera, ser director durant la dictadura de l'agència oficial de notícies Efe; però també de *Teleexpres*.

No cal dir que amb el govern de Suárez, d'UCD, va ser director general de Premsa. Sense que això fos, ni per a ell ni per a ningú, cap mena d'obstacle perquè, a proposta de Convergència i Unió, arri-

bés a membre del consell d'administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Podríem completar aquestes dades amb cites del llibre d'Eugeni Xammar *Seixanta anys d'amar pel món*, on s'explica la seva tasca d'espia del dictador Franco dins de l'aparell de la república democràticament constituïda: o bé remeient a una gasetilla apareguda el 1939 o el 1940 al setmanari *Destino* i que falta en moltes col·leccions de consulta pública de la revista, on apareix vestit de militar i on presumeix d'aquesta feina; o bé al que en diu Ibáñez Escofet al seu llibre de memòries. Però al mateix Sentís va desmentir Xammar (un cop Xammar mort, això sí), tal com fa poc va desmentir Ibáñez Escofet (un cop mort, això també).

"Sentís ha sabut sempre adaptar-se a temps als canvis polítics ocorreguts en aquest país", reconeix *Periodistas*.

És una afirmació innegable. I igualment innegable em sembla aquesta: si una de les obligacions essencials del periodista és controlar, vigilar i malliar-se dels polítics, aleshores Carles Sentís és una vergonya per a la professió periodística en general. I per als periodistes catalans, que, inclosos els demòcrates, li hem regalat democràticament quatre vegades la presidència de la nostra corporació professional, és quatre vegades vergonyós.

Però tot s'acaba. Fins i tot el marduix.

Ramon Barnils

Preocupació

La guerra que va començar el 2 d'agost de 1990 s'ha transformat en un conflicte de gran volada. Sota la pressió dels Estats Units, i en una primera aplicació pràctica de l'acord bàsic que hi ha entre els EUA i l'URSS, el Consell de Seguretat va adoptar una sèrie de resolucions, que culminaren amb l'embargament a Iraq. Una vegada aquest embargament (en què participa Espanya amb una flota integrada per una fragata i dues corbetes) es va mostrar ineficax, va arribar l'autorització perquè la coalició de 27 països reconeguts als mitjans "necessaris" per a l'alliberament de Kuwait. I en aquesta situació ens trobem quan han passat els vuit primers dies de la guerra. La zona més conflictiva del món —l'Orient Pròxim— on s'emmagatzema el 80% de les reserves mundials de petroli, ha entrat en guerra amb un important desplegament de l'aviació i la marina dels Estats Units, Gran Bretanya i França, per ordre de magnitud. Els grans bombardejos no han aconseguit els avantatges que esperaven els aliats i que l'opinió pública havia fet seus durant les primeres hores de l'ofensiva. Un desgraciat ministre de la Informació iraquiana, va declarar que, la guerra, l'estava guanyant Iraq perquè havia arribat el dia 16 i no havia passat res...

Hi ha profunds motius de preocupació, el primer dels quals fa referència al comportament d'Israel, que ha patit tres atacs de míssils Scud sense contestar. Els EUA han

pressionat al màxim per tal que Israel no caigui en la provocació de Hussein, que pretén la descomposició de l'aliança en què destaquen Egipte, Síria i l'Àrabia Saudita. Tampoc no és gens clara la posició d'Espanya, que continua mantenint-hi la flota, que ha donat tota mena de suport logístic a les bases nord-americanes en territori espanyol, i que ha superat amb escreix els límits dels compromisos adquirits en els pactes entre Espanya i EUA. En el país s'ha despertat un moviment digne d'atenció contra la implicació espanyola en la guerra. Ara es valora en la justa proporció la importància de l'ingrés en l'OTAN, ja que Turquia ha permès la utilització de les seves bases i, en cas de patir un atac iraquiana podria invocar la clàusula de solidaritat de la resta dels països membres de l'aliança.

Mentrestant, les previsions del director europeu d'Energia sembla que indiquen que, malgrat la interrupció del subministrament del petroli de l'Iraq i de Kuwait, hi haurà escassetat de petroli, ja que la resta de membres de l'OPEP han augmentat el ritme d'extracció, de manera que en el mercat mundial l'oferta supera la demanda. Però això val per a una duració limitada del conflicte. El conflicte "regional" a què feia referència Felipe González. És una llàstima que, enmig d'aquestes greus preocupacions, s'hagi situat en un segon o tercer lloc la dimissió o destitució del germà de Juan Guerra

Eabí Estapé

